

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

13. září 2018 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině – Zařazení názvu žalobkyně na seznam subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, a jeho následné ponechání na seznamu – Nesprávné posouzení skutkového stavu – Povinnost uvést odůvodnění – Právo na obhajobu – Právo na účinnou soudní ochranu – Právo na vlastnictví – Právo vykonávat hospodářskou činnost“

Ve věci T-732/14,

Sberbank of Russia OAO, se sídlem v Moskvě (Rusko), zastoupená D. Rose, M. Lester, QC, J.-A. Fearn a P. Crowtherem, solicitors,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené S. Boelaert a J.-P. Hixem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou D. Gauci, L. Havasem a T. Scharfem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU znějící na zrušení, zaprvé rozhodnutí Rady 2014/512/SZBP ze dne 31. července 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 13), ve znění rozhodnutí Rady 2014/659/SZBP ze dne 8. září 2014 (Úř. věst. 2014, L 271, s. 54), rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/971 ze dne 22. června 2015 (Úř. věst. 2015, L 157, s. 50), rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/2431 ze dne 21. prosince 2015 (Úř. věst. 2015, L 334, s. 22), rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/1071 ze dne 1. července 2016 (Úř. věst. 2016, L 178, s. 21), rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/2315 ze dne 19. prosince 2016 (Úř. věst. 2016, L 345, s. 65), a rozhodnutí Rady (SZBP) 2017/1148 ze dne 28. června 2017 (Úř. věst. 2017, L 166, s. 35), a zadruhé nařízení (EU) č. 833/2014 ze dne 31. července 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 1), ve znění nařízení Rady (EU) č. 960/2014 ze dne 8. září 2014 (Úř. věst. 2014, L 271, s. 3), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyně,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení G. Berardis (zpravodaj), předseda, D. Spielmann a Z. Csehi, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. listopadu 2017,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Sberbank of Russia OAO, je ruská retailová banka se sídlem v Moskvě (Rusko), která poskytuje bankovní služby domácím i mezinárodním klientům.
- 2 Rada Evropské unie dne 20. února 2014 ostře odsoudila veškeré používání násilí na Ukrajině. Vyzvala k jeho okamžitému ukončení a k plnému dodržování lidských práv a základních svobod na Ukrajině. Rada se rovněž zabývala možností zavedení omezujících opatření vůči osobám odpovědným za porušování lidských práv, násilí a použití nepřiměřené síly.
- 3 Na mimořádném zasedání konaném dne 3. března 2014 Rada odsoudila jednoznačné porušení svrchovanosti a územní celistvosti Ukrajiny akty agrese ze strany ruských ozbrojených sil, jakož i souhlas Sovjet Federacj Federalnogo Sobranija Rossiskoj Federacj (Rada federace ruského parlamentu Ruské federace) ze dne 1. března 2014 s použitím ozbrojených sil na území Ukrajiny. Evropská unie vyzvala Ruskou federaci, aby neprodleně stáhla své ozbrojené síly na své základny v souladu s mezinárodními dohodami.
- 4 Dne 5. března 2014 přijala Rada omezující opatření zaměřená na zmrazení a zpětné získání zpronevěřených ukrajinských státních prostředků.
- 5 Dne 6. března 2014 schválily hlavy států nebo předsedové vlád Unie závěry Rady přijaté dne 3. března 2014. Hlavy států a předsedové vlád Unie důrazně odsoudili nevyprovokované porušení svrchovanosti a územní celistvosti Ukrajiny ze strany Ruské federace a Ruskou federaci vyzvali, aby okamžitě stáhla své ozbrojené síly na své základny v souladu s platnými dohodami. Uvedli, že jakékoliv další kroky Ruské federace vedoucí k destabilizaci situace na Ukrajině budou mít další dalekosáhlé důsledky pro vztahy mezi Unií a jejími členskými státy na jedné straně a Ruskou federací na straně druhé, a to v celé řadě ekonomických oblastí. Vyzvali Ruskou federaci, aby umožnila okamžitý přístup mezinárodním pozorovatelům, přičemž zdůraznili, že řešení krize na Ukrajině musí být založeno na územní celistvosti, svrchovanosti a nezávislosti země a na důsledném dodržování mezinárodních norem.
- 6 Dne 16. března 2014 uspořádal parlament Autonomní republiky Krym a autonomní správa města Sevastopol - dva územně-správní celky Ukrajiny - referendum o statusu Krymu. V rámci tohoto referenda byli obyvatelé Krymu vyzváni, aby uvedli, zda si přejí být připojeni jako subjekt k Ruské federaci, nebo zda si přejí obnovení Ústavy z roku 1992 a status Krymu v rámci Ukrajiny. Z výsledku, který oznámila Autonomní republika Krym, vyplynulo, že připojení regionu k Ruské federaci získalo 96,77 % hlasů, přičemž volební účast byla 83,1 %.
- 7 Dne 17. března 2014 přijala Rada další závěry o Ukrajině. Rada důrazně odsoudila uspořádání referenda o připojení k Ruské federaci, které na Krymu proběhlo dne 16. března 2014 a které bylo podle jejího názoru uspořádáno zjevně v rozporu s ukrajinskou Ústavou. Rada naléhavě vyzvala Ruskou federaci, aby učinila kroky vedoucí ke zklidnění krizové situace, okamžitě snížila množství svých ozbrojených sil na úroveň před krizí a stáhla je na jejich posádky v souladu se svými mezinárodními závazky, aby zahájila přímá jednání s vládou Ukrajiny a využila všech příslušných mezinárodních mechanismů

k nalezení mírového a diplomatického řešení a přitom plně dodržovala své dvoustranné a mnohostranné závazky respektovat svrchovanost a územní celistvost Ukrajiny. Rada v této souvislosti vyjádřila politování nad tím, že Rada bezpečnosti OSN nebyla schopna v důsledku uplatnění veta ze strany Ruské federace přijmout usnesení. Rada kromě toho vyzvala Ruskou federaci, aby nečinila kroky vedoucí k připojení Krymu v rozporu s mezinárodním právem.

- 8 Téhož dne přijala Rada na základě článku 29 SEU rozhodnutí 2014/145/SZBP o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny (Úř. věst. 2014, L 78, s. 16), a na základě článku 215 SFEU přijala nařízení (EU) č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny (Úř. věst. 2014, L 78, s. 6), kterými stanovila cestovní omezení a zmrazení prostředků osob odpovědných za činnosti narušující nebo ohrožující územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a s nimi spojených fyzických nebo právnických osob.
- 9 Dne 17. března 2014 Ruská federace úředně uznala výsledky referenda uspořádaného na Krymu dne 16. března 2014. V návaznosti na toto referendum vyhlásil Nejvyšší rada Krymu a městská rada Sevastopolu nezávislost Krymu na Ukrajině a požádaly o připojení k Ruské federaci. Téhož dne podepsal ruský prezident výnos uznávající Republiku Krym jako svrchovaný a nezávislý stát.
- 10 Dne 21. března 2014 připomněla Evropská rada prohlášení hlav států a předsedů vlád Unie ze dne 6. března 2014 a požádala Evropskou komisi a členské státy, aby připravily případná další cílená opatření.
- 11 Dne 23. června 2014 Rada rozhodla, že je třeba zakázat dovoz zboží pocházející z Krymu nebo ze Sevastopolu do Unie s výjimkou zboží pocházejícího z Krymu nebo ze Sevastopolu, jemuž vydala osvědčení o původu vláda Ukrajiny.
- 12 Rada v návaznosti na havárii, ke které došlo dne 17. července 2014 v Doněcku (Ukrajina) a která vedla ke zničení letadla Malajsijských aerolinií na letu MH17, požádala Komisi a Evropskou službu pro vnější činnost (ESVČ), aby dokončily své přípravné práce na případných cílených opatřeních a nejpozději do 24. července předložily návrhy opatření, a to včetně návrhů týkajících se kapitálových trhů, obrany, zboží dvojího užití a citlivých technologií, zejména v odvětví energetiky.
- 13 Vzhledem k závažnosti situace na Ukrajině, která nastala v tomto státě i přes opatření přijatá v březnu 2014 ve věci cestovních omezení a zmrazení prostředků směřujících vůči určitým fyzickým a právnickým osobám, Rada přijala dne 31. července 2014 na základě článku 29 SEU rozhodnutí 2014/512/SBZP o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 13), za účelem zavedení omezujících opatření zaměřených na oblasti přístupu na kapitálové trhy, obrany, zboží dvojího užití a citlivých technologií, zejména v odvětví energetiky.
- 14 Vzhledem k tomu, že poslední uvedená opatření spadají do oblasti působnosti Smlouvy o FEU a jejich provádění vyžaduje přijetí právního aktu na úrovni Unie, přijala Rada téhož dne na základě čl. 215 odst. 2 SFEU nařízení (EU) č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 1), které obsahuje podrobnější ustanovení k uplatňování požadavků uvedených v rozhodnutí 2014/512 jak na unijní úrovni, tak v členských státech.
- 15 Deklarovaným cílem těchto omezujících opatření bylo zvýšit náklady na činnosti Ruské federace, které narušují územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a podpořit mírové urovnání krize. Za tímto účelem stanovilo rozhodnutí 2014/512 zejména zákazy vývozu určitých výrobků a citlivých technologií určených pro ruské ropné odvětví a zákaz přístupu na evropské kapitálové trhy Unie vztahující se na určité hospodářské subjekty tohoto odvětví.

- 16 Následně Rada dne 8. září 2014 přijala rozhodnutí 2014/659/SBZP, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2014, L 271, s. 54), a nařízení (EU) č. 960/2014, kterým se mění nařízení č. 833/2014 (Úř. věst. 2014, L 271, s. 3) s cílem prodloužit zákaz týkající se některých finančních nástrojů, o kterém bylo rozhodnuto dne 31. července 2014, a uložit další omezení týkající se přístupu na kapitálový trh.
- 17 Článek 1 odst. 1 rozhodnutí 2014/512, ve znění rozhodnutí 2014/659, zní následovně:
- „1. Zakazuje se přímý či nepřímý nákup nebo prodej dluhopisů, akcií či obdobných finančních nástrojů, přímé či nepřímé poskytování souvisejících investičních služeb či pomoc při vydávání takových nástrojů nebo jakékoli jiné přímé či nepřímé obchodování s nimi, pokud jde o takové nástroje buď se splatností delší než 90 dnů vydané po dni 1. srpna 2014 a do 12. září 2014, nebo se splatností delší než 30 dnů vydané po dni 12. září 2014:
- a) významnými úvěrovými institucemi nebo institucemi pro financování rozvoje usazenými v Rusku, které jsou ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou, jejichž seznam je uveden v příloze I;
 - b) jakoukoli právnickou osobou, subjektem nebo orgánem usazenými mimo Unii, které jsou z více než 50 % vlastněny některým subjektem uvedeným v příloze I; nebo
 - c) jakoukoli právnickou osobou, subjektem nebo orgánem, které jednájí jménem nebo na pokyn subjektu spadajícího do kategorie podle písmene b) tohoto odstavce nebo uvedeného v příloze I.“
- 18 Název žalobkyně je uveden v bodě 1 přílohy I rozhodnutí 2014/512, ve znění rozhodnutí 2014/659.
- 19 Článek 5 odst. 1 nařízení č. 833/2014, ve znění nařízení č. 960/2014 (dále jen „napadené nařízení“) zní takto:
- „1. Zakazuje se přímý či nepřímý nákup nebo prodej převoditelných cenných papírů a nástrojů peněžního trhu, poskytování souvisejících investičních služeb či pomoc při vydávání takových cenných papírů a nástrojů nebo jakékoli jiné přímé či nepřímé obchodování s nimi, pokud jde o převoditelné cenné papíry a nástroje peněžního trhu buď se splatností delší než 90 dnů vydané po dni 1. srpna 2014 a do 12. září 2014, nebo se splatností delší než 30 dnů vydané po dni 12. září 2014:
- a) významnou úvěrovou institucí nebo jinou významnou institucí mající výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic, usazenou v Rusku, které jsou ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou a které jsou uvedeny na seznamu v příloze III; nebo
 - b) právnickou osobou, subjektem nebo orgánem usazeným mimo Unii, které jsou z více než 50 % přímo či nepřímo vlastněny některým ze subjektů uvedených na seznamu v příloze III; nebo
 - c) právnickou osobou, subjektem nebo orgánem, které jednájí jménem nebo na pokyn subjektu podle písmene b) tohoto odstavce nebo uvedeného na seznamu v příloze III.“
- 20 Název žalobkyně je uveden v příloze III napadeného rozhodnutí.
- 21 Žalobkyně požádala dopisem ze dne 22. října 2014 o přístup k dokumentům a k důkazům obsaženým ve spise, které se jí týkají.
- 22 Dopisem ze dne 9. prosince 2014 odpověděla Rada na žádost žalobkyně a předala jí důkazy a dokumenty týkající se rozhodnutí o zapsání jejího názvu na seznam subjektů, na něž se vztahují dotčená omezující opatření, které měla k dispozici.

- 23 Platnost rozhodnutí 2014/512 byla prodloužena do dne 31. ledna 2016 rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/971 ze dne 22. června 2015, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2015, L 157, s. 50), poté do dne 31. července 2016 rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/2431 ze dne 21. prosince 2015, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2015, L 334, s. 22), do dne 31. ledna 2017 rozhodnutím Rady (SZBP) 2016/1071 ze dne 1. července 2016, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2016, L 178, s. 21), do dne 31. července 2017 rozhodnutím Rady (SZBP) 2016/2315 ze dne 19. prosince 2016, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2016, L 345, s. 65) a konečně do dne 31. ledna 2018 rozhodnutím Rady (SZBP) 2017/1148 ze dne 28. června 2017, kterým se mění rozhodnutí 2014/512 (Úř. věst. 2017, L 166, s. 35).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 24 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. října 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

Vedlejší účastenství

- 25 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 23. února 2015 podala Komise návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady.
- 26 Žalobkyně předložila své vyjádření k tomuto návrhu dne 12. března 2015.
- 27 Usnesením ze dne 26. května 2015 předseda devátého senátu Tribunálu tomuto návrhu vyhověl.
- 28 Dne 2. července 2015 předložila Komise spis vedlejšího účastníka.
- 29 Žalobkyně a Rada předložily vyjádření k tomuto spisu ve lhůtě stanovené za tímto účelem.

Přerušení řízení

- 30 Dne 12. března 2015 předseda devátého senátu Tribunálu rozhodl o vyslechnutí účastníků řízení ohledně případného přerušení řízení až do vydání rozhodnutí Soudního dvora, jímž se ukončí řízení ve věci C-72/15, Rosneft. Dopisem kanceláře Tribunálu ze dne 23. března 2015 byla účastnicím řízení stanovena lhůta za tímto účelem.
- 31 Rada podala vyjádření k případnému přerušení podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 1. dubna 2015 a žalobkyně podala vyjádření k případnému přerušení podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. dubna 2015.
- 32 Rozhodnutím ze dne 29. října 2015 přijatým na základě čl. 69 písm. a) jednacího řádu Tribunálu rozhodl předseda devátého senátu Tribunálu o přerušení řízení z důvodu, že existuje přinejmenším částečná shoda ustanovení, o jejichž posouzení byl Soudní dvůr požádán, pokud jde o jejich rozsah a platnost, ve věci C-72/15, Rosneft, s ustanoveními, která jsou relevantní v projednávané věci.
- 33 V návaznosti na rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236), bylo v souladu s čl. 71 odst. 3 jednacího řádu přerušení řízení ukončeno.
- 34 Hlavní účastnice řízení byly v této souvislosti vyzvány, aby se vyjádřily k důsledkům, které je třeba vyvodit z rozsudku ze dne 28. března 2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236), pokud jde o právní důvody a argumenty předložené v rámci této žaloby. Hlavní účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

Úpravy žaloby

- 35 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. června 2015 žalobkyně upravila žalobu tak, aby se týkala rovněž zrušení rozhodnutí 2015/971 v rozsahu, v němž rozhodnutí prodlužuje použitelnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2014/512, včetně zařazení jejího názvu na seznam subjektů, na něž se tato opatření vztahují, do 31. ledna 2016.
- 36 Rada formulovala své vyjádření k tomuto návrhu v podání doručeném kanceláři Tribunálu dne 20. srpna 2015.
- 37 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. ledna 2016 žalobkyně upravila žalobu tak, aby se týkala rovněž zrušení rozhodnutí 2015/2431 v rozsahu, v němž rozhodnutí prodlužuje použitelnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2014/512, včetně zařazení jejího názvu na seznam subjektů, na něž se tato opatření vztahují, do 31. července 2016.
- 38 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. dubna 2017 žalobkyně upravila žalobu tak, aby se týkala rovněž zrušení i) rozhodnutí 2016/1071 v rozsahu, v němž rozhodnutí prodlužuje použitelnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2014/512, včetně zařazení jejího názvu na seznam subjektů, na něž se tato opatření vztahují, do 31. ledna 2017, a ii) rozhodnutí 2016/2315 v rozsahu, v němž rozhodnutí prodlužuje použitelnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2014/512, včetně zařazení jejího názvu na seznam subjektů, na něž se tato opatření vztahují, do 31. července 2017.
- 39 Rada formulovala své vyjádření k těmto spisům v podání doručeném kanceláři Tribunálu dne 15. května 2017.
- 40 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. července 2017 upravila žalobkyně žalobu tak, aby se týkala rovněž zrušení rozhodnutí 2017/1148 v rozsahu, v němž rozhodnutí prodlužuje použitelnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2014/512, včetně zařazení jejího názvu na seznam subjektů, na něž se tato opatření vztahují, do 31. ledna 2018.
- 41 Rada formulovala své vyjádření k tomuto návrhu v podání doručeném kanceláři Tribunálu dne 17. srpna 2017.

Změna složení senátů

- 42 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen k šestému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc v souladu s čl. 27 odst. 5 jednacího řádu.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 43 Žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí 2014/512 prodloužené nebo změněné rozhodnutím 2014/659, rozhodnutí 2015/971, rozhodnutí 2015/2431, rozhodnutí 2016/1071, rozhodnutí 2016/2315 a rozhodnutí 2017/1148 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a napadené nařízení (dále jen společně „napadené akty“) v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.

44 Rada navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako částečně nespádající do jeho pravomoci a v plném rozsahu jako nepřipustnou, nebo ji v každém případě zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Ve své písemné odpovědi na otázku Tribunálu v návaznosti na rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236), Rada uvedla, že již nezpochybňuje pravomoc Tribunálu k přezkumu legality napadeného rozhodnutí, které zahrnuje omezující opatření ve smyslu čl. 275 druhého pododstavce SFEU, což bylo potvrzeno na jednání.

45 Komise navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.

Právní otázky

46 Na podporu své žaloby na neplatnost uvádí žalobkyně čtyři žalobní důvody, z nichž první vychází z tvrzení, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení a jednala *ultra vires*, když zapsala název žalobkyně do přílohy napadených aktů, druhý vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU, třetí vychází z porušení práva na obhajobu a práva na účinný soudní přezkum, a čtvrtý vychází z porušení základních práv žalobkyně, včetně práva na vlastnictví, práva vykonávat hospodářskou činnost a práva na respektování dobré pověsti, která jsou zakotvena v člancích 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Žalobkyně kromě toho uplatňuje námitku protiprávnosti na základě článku 277 SFEU, pokud jde o článek 1 napadeného rozhodnutí a článek 5 napadeného nařízení.

47 Nejprve je třeba posoudit přípustnost žaloby.

K přípustnosti

48 Rada zpochybňuje aktivní legitimaci žalobkyně k podání žaloby na neplatnost napadených aktů.

49 Rada tvrdí, že žaloba na neplatnost opatření, kterými byl název žalobkyně zařazen na seznamy v napadených aktech, nesplňuje podmínky pro přípustnost podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Žalobkyně tak podle Rady není aktivně legitimována na základě žádné ze tří hypotéz upravených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

50 Rada nejprve poznamenává, že žalobkyně nezpochybnila skutečnost, že jí nepřísluší privilegovaná aktivní legitimace, ani skutečnost, že není adresátem opatření zavedených napadeným nařízením. První hypotézu uvedenou v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU tedy nelze použít.

51 Pokud jde dále o druhou a třetí hypotézu upravené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, má Rada zaprvé za to, že žalobkyně není „bezprostředně dotčena“ ve smyslu tohoto ustanovení.

52 Rada v tomto ohledu tvrdí, že zařazení názvu žalobkyně na seznam v příloze napadeného nařízení neznámá, že se jí sporná opatření stanovená uvedeným nařízením bezprostředně dotýkají, a to s ohledem na povahu činnosti, kterou tento předpis zakazuje. Článek 5 odst. 1 napadeného nařízení podle Rady nezakazuje vydávání finančních nástrojů subjekty, proti nimž jsou opatření namířena, ale nákup nebo prodej investičních služeb či pomoc při vydávání dotčených finančních nástrojů fyzickými nebo právníky osobami, které spadají do pravomoci Unie. Žalobkyně je podle názoru Rady subjektem, který sice může vydávat finanční nástroje, ale neprokázal, že působí v jedné ze zakázaných služeb souvisejících s vydáváním dotčených finančních nástrojů. Podle Rady tedy žalobkyně není

bezprostředně dotčena napadenými akty. Skutečnost, že byl zmíněn název žalobkyně, není podle Rady dostatečná k tomu, aby byla žaloba přípustná, protože napadené akty se nedotýkají právního postavení žalobkyně „bezprostředně“.

- 53 Zadruhé, co se týče kvalifikace dotčených opatření, Rada tvrdí, že ustanovení napadeného rozhodnutí vyžadují další prováděcí opatření, která ostatně byla přijata ve formě napadeného nařízení. Napadené nařízení naproti tomu představuje nařizovací akt, který podle Rady nevyžaduje další prováděcí opatření.
- 54 Zatřetí Rada tvrdí, že žalobkyně není napadenými akty „osobně dotčena“. Žalobkyně podle názoru Rady neprokázala ani není schopna prokázat, že se nachází ve zvláštní situaci, která ji vymezuje vzhledem k jiným subjektům, jejichž přístup na kapitálový trh a trh s úvěry Unie je napadenými akty omezen. Rada v této souvislosti poznamenává, že napadené akty mohou mít vliv na obchodní činnosti velkého počtu subjektů, aniž jim tím vznikne právo domáhat se zrušení omezujících opatření, která jsou těmito akty upravena. Hospodářský dopad dotčených opatření není kromě toho podle Rady omezen na finanční instituce, ale dotýká se velkého počtu příslušníků různých profesí nebo podniků, a nikoli pouze subjektů usazených v cílové třetí zemi.
- 55 Žalobkyně tyto argumenty zpochybňuje.
- 56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření. Druhá část čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU uvádí, že pokud fyzická nebo právnická osoba podávající žalobu na neplatnost není adresátem napadeného aktu, je přípustnost žaloby podmíněna tím, že se napadený akt žalující strany bezprostředně a osobně dotýká. Lisabonská smlouva kromě toho doplnila do čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU třetí část, která zmírnila podmínky pro přípustnost žalob na neplatnost, které mohou být podány fyzickými a právnickými osobami. Tato část, aniž váže přípustnost žalob na neplatnost podaných fyzickými a právnickými osobami na podmínku osobního dotčení, totiž umožňuje použití tohoto procesní prostředku v případě „právních aktů s obecnou působností [nařizovacích aktů]“, které nevyžadují přijetí prováděcích opatření a dotýkají se žalobkyně bezprostředně (v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 56 a 57).
- 57 Pokud jde zaprvé o podmínku týkající se bezprostředního dotčení žalobkyně, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury vyžaduje podmínka uvedená v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, podle které musí být fyzická nebo právnická osoba rozhodnutím bezprostředně dotčena, aby napadené opatření Unie mělo bezprostřední účinky na právní postavení jednotlivce a svým adresátům pověřeným jeho provedením neponechávalo žádnou volnost uvážení, a naopak, aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z unijní právní úpravy, aniž by bylo třeba použít další prováděcí předpisy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2008, Komise v. Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, bod 47 a citovaná judikatura).
- 58 V projednávaném případě čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí a příloha I uvedeného rozhodnutí a čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení a příloha III uvedeného nařízení (dále společně jen „příslušná ustanovení napadených aktů“) zakazují všem hospodářským subjektům v Unii provádět určité typy finančních operací s úvěrovými institucemi usazenými v Rusku, které splňují podmínky stanovené v uvedených ustanoveních a jejichž název je uveden v těchto přílohách.
- 59 Je tudíž třeba konstatovat, že žalobkyně je bezprostředně dotčena příslušnými ustanoveními napadených aktů. Předmětná omezující opatření se na ni totiž bezprostředně použijí, jelikož z nich automaticky vyplývá, že je subjektem, vůči němuž jsou tato ustanovení vykládaná ve světle odpovídajících příloh namířena, aniž by ponechávala prostor pro uvážení adresátům pověřeným jejich

provedením. V tomto ohledu není důležité, že uvedená ustanovení žalobkyni nezakazují provádět operace mimo Unii. Je totiž nesporné, že příslušná ustanovení napadených aktů ukládají žalobkyni omezení týkající se přístupu na kapitálový trh Unie.

- 60 Stejně tak je třeba odmítnout argumentaci Rady, podle které nebylo bezprostředně dotčeno právní postavení žalobkyně, jelikož opatření zavedená napadenými akty se použijí pouze na subjekty usazené v Unii. Ačkoli je pravda, že napadené akty obsahují zákazy, které platí v první řadě pro úvěrové instituce a ostatní finanční instituce usazené v Unii, cílem a účinkem těchto zákazů je postihnout přímo subjekty, jako je žalobkyně, tím, že použitím opatření vůči nim dojde k omezení jejich hospodářské činnosti. Je samozřejmé, že je na subjektech usazených v Unii, aby uplatňovaly uvedená opatření, vzhledem k tomu, že akty přijaté orgány Unie se v zásadě neuplatní mimo území Unie. To však neznamená, že subjekty zasažené napadenými akty nejsou bezprostředně dotčeny omezujícími opatřeními, která jsou vůči nim uplatňována. Zakázat hospodářským subjektům Unie provádět určité druhy operací se subjekty usazenými mimo Unii se totiž rovná situaci, kdy se zakáže posledně uvedeným subjektům provádět dotčené operace s hospodářskými subjekty Unie. Přijmout tvrzení Rady v tomto ohledu by dále znamenalo mít za to, že i v případě individuálních zmrazení finančních prostředků nejsou osoby uvedené na seznamu, na které se vztahují omezující opatření, bezprostředně dotčeny takovými opatřeními, neboť v první řadě přísluší členským státům Unie a fyzickým nebo právnickým osobám spadajícím do jejich pravomoci, aby taková opatření uplatňovaly.
- 61 Kromě toho se Rada v tomto ohledu marně opírá o věc, ve které bylo vydáno usnesení ze dne 6. září 2011, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada* (T-18/10, EU:T:2011:419). V této věci měl totiž Tribunál za to, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 ze dne 16. září 2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. 2009, L 286, s. 36) se dotýká pouze právního postavení žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh v Unii a jsou dotčeni obecným zákazem uvádět tyto produkty na trh, na rozdíl od žalobců, jejichž činnost nespočívá v uvádění těchto produktů na trh, nebo žalobců, na které se vztahuje výjimka stanovená napadeným nařízením č. 1007/2009, jelikož uvádění produktů z tuleňů, které jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, která přispívají k jejich živobytí, na trh Unie, je i nadále v zásadě povoleno (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 6. září 2011, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, T-18/10, EU:T:2011:419, bod 79). Naproti tomu je třeba v projednávaném případě konstatovat, že žalobkyně působí na trhu finančních služeb, na který se vztahují odpovídající ustanovení napadených aktů, a nikoli pouze na některém z výchozích nebo navazujících trhů těchto služeb, jak tvrdí Rada. Žalobkyně totiž kvůli napadeným aktům nemůže provádět určité zakázané finanční transakce se subjekty usazenými v Unii, přestože by takové transakce byla oprávněna provádět v případě, že by tyto akty nebyly přijaty.
- 62 Je třeba tudíž dospět k závěru, že žalobkyně je bezprostředně dotčena příslušnými ustanoveními napadených aktů v rozsahu, v němž se jí týkají.
- 63 Zadruhé je třeba uvést, aniž je nutné zkoumat, zda příslušná ustanovení napadených aktů vyžadují, či nevyžadují prováděcí opatření, že podmínka týkající se osobního dotčení podle druhé hypotézy upravené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU je v projednávaném případě rovněž splněna.
- 64 V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že zařazení na seznam osob nebo subjektů, na které se vztahují omezující opatření, poskytuje této osobě nebo tomuto subjektu z důvodu, že se ve vztahu k nim jeví jako individuální rozhodnutí, přístup k unijnímu soudu v souladu s čl. 263 čtvrtým pododstavcem SFEU, na který odkazuje čl. 275 druhý pododstavec SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 50; ze dne 1. března 2016, *National Iranian Oil Company v. Rada*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 44, a ze dne 28. března 2017, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 103 a citovaná judikatura).

- 65 V projednávaném případě je přitom třeba považovat žalobkyni za osobně dotčenou těmito opatřeními, jelikož její název je uveden na seznamech obsažených v příloze I napadeného rozhodnutí a v příloze III napadeného nařízení mezi subjekty, na které se vztahují omezující opatření upravená v příslušných ustanoveních napadených aktů.
- 66 Jakékoliv jiné řešení by porušilo ustanovení článku 263 a čl. 275 druhého pododstavce SFEU a bylo by tak v rozporu se systémem soudní ochrany, který zavedla Smlouva o FEU, a s právem na účinný prostředek nápravy zakotveným v článku 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, *National Iranian Oil Company v. Rada*, T-578/12, nezveřejněný, EU:T:2014:678, bod 36).
- 67 Je tudíž namístě učinit závěr, že žalobkyně je oprávněna domáhat se zrušení omezujících opatření zavedených příslušnými ustanoveními napadených aktů v rozsahu, v němž se jí týkají.

K věci samé

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z nesprávného posouzení, jehož se měla dopustit Rada tím, že zapsala název žalobkyně do příloh napadených aktů

- 68 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila dvou věcně nesprávných skutkových zjištění, zjevně nesprávného posouzení a jednala *ultra vires*, když měla za to, že žalobkyně splňuje kritéria stanovená v čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení, který umožňuje zařazení jejího názvu do příloh napadených aktů.
- 69 Žalobkyně na prvním místě tvrdí, že není vlastněna ani kontrolována ruskou vládou a svoji činnost provozuje za čistě obchodními účely. Tvrdí, že to, že její hlavní akcionář, a sice Centrální banka Ruské federace, vlastní více než 50 % akcií s hlasovacím právem, tuto skutečnost nijak nemění. Centrální banka Ruské federace jedná podle názoru žalobkyně nezávisle na veřejných orgánech, přičemž její nezávislé postavení je kodifikováno v článku 75 ruské Ústavy.
- 70 Žalobkyně se kromě toho domnívá, že podmínka být „vlastněn nebo kontrolován státem“ musí být vykládána tak, že se vztahuje na vlastnictví nebo kontrolu ze strany ruské vlády. Jakýkoli širší výklad je podle názoru žalobkyně v rozporu zejména se zásadou restriktivního výkladu omezujících opatření, a to proto, jaké mají tato opatření důsledky a jaké zásahy do základních práv znamenají pro subjekty, na něž se vztahují.
- 71 Žalobkyně na druhém místě tvrdí, že z jejího postavení vyplývá, že nemá výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic. Vzhledem k tomu, že podle názoru žalobkyně jsou podmínky citované v čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení kumulativní a Rada neprokázala, že žalobkyně měla uvedený mandát, Rada zjevně chybně vyhodnotila, že žalobkyně splňuje uvedená kritéria. Žalobkyně trvá na kumulativní povaze obou podmínek stanovených v čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení. Žalobkyně má za to, že pokud existují pochybnosti o výkladu čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení, je na Tribunálu, aby vyložil ustanovení vůči žalobkyni restriktivně a jakoukoliv nejasnost přitom odstranil v její prospěch. Žalobkyně kromě toho na jednání předložila tabulku, která obsahovala srovnání různých jazykových verzí čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení, která prokazovala, že v několika z těchto jazykových verzí je podmínka mít výslovný mandát další podmínkou, která se uplatní na všechny významné úvěrové instituce, které ode dne 1. srpna 2014 vlastní nebo kontroluje z více než 50 % ruský stát.
- 72 Rada, podporovaná Komisí, tyto argumenty zpochybňuje.
- 73 Nejprve je třeba mít za to, že na žalobkyni je třeba nahlížet tak, že se dovolává nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu, a nikoli zjevně nesprávného posouzení.

- 74 Účinnost soudní kontroly zaručená v článku 47 Listiny totiž mimo jiné vyžaduje, aby se unijní soud ujistil o tom, zda se rozhodnutí, kterým byla přijata nebo ponechána v platnosti omezující opatření a které se dotýčné osoby nebo subjektu osobně dotýká, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné ve shrnutí důvodů, ze kterých uvedené rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezoval na posouzení abstraktní pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale zaměřil se na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119).
- 75 Na prvním místě je třeba uvést, že čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení se vztahuje na určité typy institucí, které jsou vlastněny nebo kontrolovány z více než 50 % ruským „státem“, a nikoli ruskou „vládou“, jak navrhuje žalobkyně. Restriktivní výklad navržený žalobkyní by vedl k omezení rozsahu působnosti napadeného nařízení a k přeformulování základních kritérií uvedených v napadeném rozhodnutí, a tudíž jej nelze použít.
- 76 Žalobkyně přitom nezpochybňuje skutečnost, že je z více než 50 % vlastněna Centrální bankou Ruské federace. Z federálního zákona č. 86-FZ ze dne 10. července 2002 o Centrální bance Ruské federace kromě toho vyplývá, že Centrální banka je federální institucí podléhající moci státu (čl. 1 odst. 2), jejíž předsedu a správní radu jmenuje Gosudarstvjenaja Duma Federalnogo Sobranija Rossiskoj Federacii (Státní дума Federálního shromáždění Ruské federace) na základě návrhu nebo se souhlasem prezidenta Ruské federace (článek 5), že přispívá k vytváření hospodářské politiky vlády Ruské federace (článek 21), že zastupuje zájmy Ruské federace zejména v mezinárodních měnových a finančních organizacích (článek 51) a že do federálního rozpočtu státu odvádí 50 % (75 % od 1. ledna 2016) svých zisků za celý rok.
- 77 Na druhém místě je třeba přezkoumat, zda podmínka „výslovného mandátu“ stanovená v čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení je ve vztahu k pojmu „významná úvěrová instituce“ podmínkou alternativní, jak tvrdí Rada a Komise, nebo kumulativní, jak tvrdí žalobkyně.
- 78 V tomto ohledu je třeba připomenout, že znění čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení, které je nepatrně přesnější a podrobnější než znění čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí, stanoví, že „[se] [z]akazuje [...] přímý či nepřímý nákup nebo prodej převoditelných cenných papírů a nástrojů peněžního trhu, poskytování souvisejících investičních služeb či pomoc při vydávání takových cenných papírů a nástrojů nebo jakékoli jiné přímé či nepřímé obchodování s nimi, pokud jde o převoditelné cenné papíry a nástroje peněžního trhu buď se splatností delší než 90 dnů vydané po dni 1. srpna 2014 a do 12. září 2014, nebo se splatností delší než 30 dnů vydané po dni 12. září 2014 [...] významnou úvěrovou institucí nebo jinou významnou institucí mající výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic, usazenou v Rusku, které jsou ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou a které jsou uvedeny na seznamu v příloze III“.
- 79 Je pravda, že doslovný výklad několika jazykových verzí čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení by mohl naznačovat, že pojmy „významná úvěrová instituce“ a „jiná významná instituce“ jsou alternativní a oba tyto druhy institucí musí v každém případě mít výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic, jak tvrdí žalobkyně.
- 80 Výklad různých jazykových verzí čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení kromě toho sám o sobě neumožňuje potvrdit tvrzení Rady, že pojmy „významná úvěrová instituce“ a „jiná významná instituce“ mající výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic, jsou ve skutečnosti alternativní. Jak kromě toho Rada na jednání uznala, některé jazykové verze jsou nejednoznačné a mohou být vykládány ve smyslu uplatňovaném žalobkyní, tj. v tom smyslu, že „výslovný mandát“ je vyžadován i pro významnou úvěrovou instituci.

- 81 K tomuto je však třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být ustanovení unijního práva vykládána a uplatňována jednotně na základě znění vypracovaného ve všech jazycích Unie. V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi textu Unie musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří (viz rozsudek ze dne 8. prosince 2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, bod 31 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 21. listopadu 1974, Moulijn v. Komise, 6/74, EU:C:1974:129, body 10 a 11).
- 82 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě je cílem čl. 5 odst. 1 napadeného nařízení v souladu s článkem 215 SFEU přijmout opatření nezbytná pro uplatnění čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí, musí být pojmy ustanovení napadeného nařízení vykládány v největším možném rozsahu ve světle ustanovení napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 141).
- 83 Článek 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí přitom odkazuje na „významn[é] úvěrov[é] instituc[e] nebo instituc[e] pro financování rozvoje usazen[é] v Rusku, které jsou ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou, jejichž seznam je uveden v příloze I“ (viz bod 17 výše). Pojmy „významná úvěrová instituce“ a „instituce pro financování rozvoje“ jsou tudíž vskutku alternativami, přičemž „instituce pro financování rozvoje“ je v čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení vymezena přesněji jako „jiná významná instituce mající výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic“.
- 84 Žalobkyně tudíž nesprávně tvrdí, že proto, aby mohla být jakákoliv „významná úvěrová instituce“ zapsána na seznam v příloze III uvedeného nařízení, musí kromě toho, že splňuje ostatní podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení, mít rovněž „výslovný mandát podporovat konkurenceschopnost ruské ekonomiky, její diverzifikaci a podněcování investic“.
- 85 Rada tedy mohla mít za to, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení nebo nesprávného posouzení skutkového stavu, že žalobkyně je „významnou úvěrovou institucí [...] usazenou v Rusku, kter[á] j[e] ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou“, která tudíž splňuje podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení pro zapsání na seznam v příloze III uvedeného nařízení.
- 86 První žalobní důvod žalobkyně je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu v podstatě z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 296 druhém pododstavci SFEU

- 87 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Rada v rozporu s čl. 296 druhým pododstavcem SFEU neposkytla přiměřené a dostačující odůvodnění pro zahrnutí žalobkyně na seznamy uvedené v přílohách napadených aktů.
- 88 Žalobkyně na prvním místě tvrdí, že neobdržela dopis ani oznámení, kterým by ji Rada informovala o tom, že ji zapisuje na seznam uvedený v přílohách napadených aktů, tím spíše že ji Rada ani neinformovala o důvodech, proč ji hodlá zahrnout do těchto seznamů, ani o důkazech podporujících tyto důvody. Žalobkyně má v této souvislosti za to, že je irrelevantní, že příslušná ustanovení napadených aktů nemohou být kvalifikována jako opatření o zmrazení finančních prostředků, protože tato ustanovení jsou individuálně zaměřená omezující opatření, která mají nepříznivý dopad na fyzické nebo právnické osoby. Rada tedy podle názoru žalobkyně byla povinna poskytnout jí odůvodnění, proč ji zahrnula na seznamy uvedené v přílohách napadených aktů, přičemž zveřejnění dotčených opatření v *Úředním věstníku Evropské unie* bylo podle názoru žalobkyně nedostačující.

- 89 Na druhém místě má žalobkyně za to, že z napadených aktů je nemožné rozpoznat, na jakém základě měla Rada za to, že žalobkyně splňuje kritéria pro zařazení na seznam, a z jakých skutečností za tímto účelem vycházela, jelikož její název je uveden v přílohách napadených aktů bez jakéhokoliv vysvětlení. Kromě toho argument, že samotná ustanovení poskytují požadované odůvodnění vysvětlující, proč lze zahrnout žalobkyni na seznamy v přílohách napadených aktů, je podle názoru žalobkyně argumentací v kruhu ze strany Rady.
- 90 Rada, podporovaná Komisí, tyto argumenty zpochybňuje.
- 91 Podle článku 296 druhého pododstavce SFEU platí, že „[p]rávní akty musí obsahovat odůvodnění [...]“. Podle článku 41 odst. 2 písm. c) Listiny, který článku 6 odst. 1 SEU přiznává tutéž právní sílu jako Smlouvám, zahrnuje právo na řádnou správu zejména „povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí“.
- 92 Podle ustálené judikatury platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU a článkem 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí být přizpůsobeno povaze napadeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech daného případu (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 94 a citovaná judikatura).
- 93 Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tedy dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato. Stupeň podrobnosti odůvodnění aktu dále musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám, za kterých musí být akt vydán, nebo lhůtě, v níž musí být akt přijat (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 95 a citovaná judikatura).
- 94 Pokud jde na prvním místě o argumentaci žalobkyně, podle které napadené akty měly být předmětem individuálního oznámení, je třeba uvést, že taková výtka je spíše součástí žalobního důvodu vycházejícího z porušení práva na obhajobu, a proto bude posouzena v rámci třetího žalobního důvodu.
- 95 Pokud jde na druhém místě o rozsah povinnosti uvést odůvodnění, kterou má v projednávaném případě Rada, je třeba připomenout, že žalobkyně se domáhá zrušení napadených aktů pouze v rozsahu, v němž se jí dotýkají a v němž upravují zapsání jejího názvu na seznamy připojené k těmto aktům.
- 96 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že omezující opatření vyplývající z příslušných ustanovení napadených aktů jsou vymezena odkazem na konkrétní subjekty, neboť zakazují zejména provádění různých finančních operací ve vztahu k subjektům uvedeným v příloze I napadeného rozhodnutí a v příloze III napadeného nařízení, mezi nimiž je uvedena i žalobkyně. Ve vztahu k žalobkyni se tedy jedná o individuální omezující opatření (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. března 2017, společnost Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, body 100 a 119).

- 97 Judikatura uvádí, že odůvodnění aktu Rady, kterým se ukládá omezující opatření, musí proto nejen identifikovat právní základ tohoto opatření, ale i uvést specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční pravomoci dospěla k závěru, že se takové opatření musí uplatnit na dotýčnou osobu (viz rozsudek ze dne 3. července 2014, *National Iranian Tanker Company v. Rada*, T-565/12, EU:T:2014:608, bod 38 a citovaná judikatura).
- 98 Je proto namístě odmítnout argumentaci Rady, podle které nejsou v projednávané věci použitelná kritéria vymezená judikaturou týkající se povinnosti uvést odůvodnění aktů ukládajících omezující opatření.
- 99 V souladu s judikaturou uvedenou v bodě 93 výše je však třeba zohlednit kontext, v němž byla omezující opatření přijata, jakož i všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast.
- 100 V projednávaném případě je třeba zaprvé připomenout, že všechna tato opatření zapadají do žalobkyni známého kontextu mezinárodního napětí, jež předcházelo přijetí napadených aktů, a který byl připomenut v bodech 2 až 12 výše. Z bodů 1 až 8 odůvodnění napadeného nařízení a z bodu 2 odůvodnění napadeného nařízení kromě toho vyplývá, že cílem sporných aktů je zvýšit náklady na činnosti Ruské federace, které narušují územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a podpořit mírové urovnání krize. Napadené akty tak popisují celkovou situaci, jež vedla k jejich přijetí, a obecné cíle, o jejichž dosažení uvedené akty usilují (rozsudek ze dne 28. března 2017, společnost *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 123).
- 101 Zadruhé je třeba připomenout, že příslušná ustanovení napadených aktů stanoví, že se hospodářským subjektům Unie zakazuje přímý či nepřímý nákup nebo prodej dluhopisů, akcií či obdobných finančních nástrojů, přímé či nepřímé poskytování souvisejících investičních služeb či pomoc při vydávání takových nástrojů nebo jakékoli jiné přímé či nepřímé obchodování s nimi, pokud jde o takové nástroje buď se splatností delší než 90 dnů vydané po dni 1. srpna 2014 a do 12. září 2014, nebo se splatností delší než 30 dnů vydané po dni 12. září 2014, právníckými osobami, které splňují podmínky stanovené v těchto ustanoveních, mezi něž patří ty právnické osoby, které jsou z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou Ruska a jejichž název je uveden v příloze I napadeného rozhodnutí a v příloze III napadeného nařízení (viz body 17 a 19 výše). Tyto přílohy neobsahují žádné konkrétní odůvodnění, pokud jde o kterýkoliv ze zapsaných subjektů.
- 102 Je však třeba mít za to, že „specifické a konkrétní“ důvody, proč měla Rada při výkonu své diskreční pravomoci za to, že se na žalobkyni mají vztahovat dotčená opatření ve smyslu judikatury uvedené v bodě 97 výše, odpovídají v projednávaném případě kritériím, která jsou stanovena v příslušných ustanoveních napadených aktů.
- 103 Uvedená opatření se totiž na žalobkyni vztahují pouze z důvodu, že splňuje specifické a konkrétní podmínky stanovené v příslušných ustanoveních napadených aktů.
- 104 V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnost, že pro přijetí omezujících opatření, která se vztahují na několik osob, byly uplatněny stejné úvahy, nevylučuje, že uvedené úvahy vedou k dostatečně konkrétnímu odůvodnění pro každou z dotčených osob (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 27. února 2014, *Ezz a další v. Rada*, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 115).
- 105 Z informací ve spisu kromě toho vyplývá, že v odpovědi na dopis žalobkyně ze dne 22. října 2014 Rada v dopise ze dne 9. prosince 2014 uvedla, že právě kvůli postavení žalobkyně jakožto úvěrové instituce usazené v Rusku, která je z více než 50 % vlastněna Centrální bankou Ruské federace, byl název žalobkyně zapsán na seznamy uvedené v přílohách napadených aktů.
- 106 Takové dodatečné odůvodnění nelze považovat za opožděné, jelikož jde o pouhé doplnění odůvodnění, které již bylo podáno a opírá se o důkazy, jež byly žalobkyni známy v okamžiku přijetí napadených aktů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. dubna 2015, *Tomana a další v. Rada a Komise*,

T-190/12, EU:T:2015:222, bod 152). Ačkoli by podrobnější odůvodnění bylo za těchto okolností vhodnější, podané odůvodnění umožnilo žalobkyni seznámit se dostatečně přesně s důvody omezujících opatření, jež jsou vůči ní namířena, a tyto důvody zpochybnit. Uvedené odůvodnění rovněž umožňuje Tribunálu přezkoumat legalitu napadených aktů (v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. září 2015, Ministry of Energy of Iran v. Rada, T-564/12, EU:T:2015:599, body 45 a 46).

107 S ohledem na tyto úvahy je třeba druhý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, který v podstatě vychází z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

108 V rámci třetího žalobního důvodu se žalobkyně dovolává porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu proto, že neobdržela dopis, kterým by jí bylo oznámeno, že její název byl zařazen na seznamy v napadených aktech, a proto, že Rada nepředložila žádný důkaz, který by podporoval důvody pro zařazení žalobkyně na seznamy. Rada tak dle názoru žalobkyně poskytla dokumenty týkající se rozhodnutí o zařazení názvu žalobkyně, které neposkytly ani v nejmenším skutkový základ pro toto rozhodnutí.

109 Rada tyto argumenty zpochybňuje a má za to, že jelikož napadené akty nepředstavují „cílená“ omezující opatření a žalobkyně se bezprostředně a osobně nedotýká, nebyla povinna ji individuálně informovat. Žalobkyně dle názoru Rady kromě toho neprokázala, jakým způsobem porušila neexistence individuálního oznámení její právo na obhajobu v projednávané věci. Rada dále tvrdí, že neměla povinnost z úřední povinnosti ani z vlastního podnětu poskytnout subjektu zapsanému na seznamu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise. Přesto však Rada dne 9. prosince 2014 odpověděla na žádost žalobkyně a předala jí důkazy a dokumenty týkající se napadeného rozhodnutí, které byly obsaženy ve spise.

110 Je třeba připomenout, že právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu jsou základní práva, která jsou součástí unijního právního řádu, a že ve vztahu k jejich dodržování musí unijní soudy zajišťovat v zásadě úplný přezkum legality všech unijních aktů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. května 2016, Good Luck Shipping v. Rada, T-423/13 a T-64/14, EU:T:2016:308, body 47 a 48 a citovaná judikatura).

111 Dodržování práva na obhajobu, které je výslovně zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, obsahuje během řízení předcházejícího přijetí omezujících opatření právo být vyslechnut a právo na přístup ke spisu za současného respektování legitimních zájmů důvěrnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 60, a ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 139 a citovaná judikatura).

112 Právo na účinnou soudní ochranu, které je potvrzeno článkem 47 Listiny, vyžaduje, aby měl dotýčný možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu, aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 24. května 2016, Good Luck Shipping v. Rada, T-423/13 a T-64/14, EU:T:2016:308, bod 50 a citovaná judikatura).

113 Při tomto sdělení musí příslušný unijní orgán umožnit této osobě účinným způsobem se vyjádřit k důvodům uplatněným v její neprospěch (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 112).

114 Argumenty žalobkyně je tedy třeba zkoumat ve světle těchto zásad.

- 115 Úvodem je třeba odmítnout argument Rady, že judikatura ve věci individuálních omezujících opatření se v projednávaném případě nepoužije, jelikož se jedná o opatření s obecnou působností, a nikoliv o cílená omezující opatření. Pravomoc Tribunálu, pokud jde o napadené rozhodnutí, totiž vyplývá právě ze skutečnosti, že se projednávaná žaloba týká přezkumu legality omezujících opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám ve smyslu čl. 275 druhého pododstavce SFEU, jak Soudní dvůr rozhodl ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236).
- 116 Pokud jde na prvním místě o argument žalobkyně, podle kterého jí měla Rada individuálně oznámit napadené akty v rozsahu, v němž tyto akty upravují omezující opatření vůči žalobkyni, je třeba poznamenat, že skutečnost, že Rada žalobkyni individuálně neoznámila napadené akty, má sice dopad na okamžik, kdy začala běžet lhůta pro podání žaloby, avšak není sama o sobě důvodem pro zrušení dotčených aktů. Žalobkyně neuplatňuje žádný argument, který by prokázal, že to, že v projednávané věci nedošlo k individuálnímu oznámení těchto aktů, vedlo k porušení práv žalobkyně, které by odůvodňovalo zrušení těchto aktů v rozsahu, v němž se jí týkají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. listopadu 2014, Mayaleh v. Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 122 a citovaná judikatura).
- 117 Pokud jde na druhém místě o skutečnost, že Rada údajně neuvedla důkazy podporující zařazení názvu žalobkyně na seznamy v napadených aktech, je třeba zkoumat odděleně původní akty, kterými byl název žalobkyně zařazen na seznamy subjektů, na něž se vztahují omezující opatření poprvé (dále jen „původní akty“), a následné akty, které toto zařazení potvrzují a ponechávají její název na uvedených seznamech.
- 118 Pokud jde zaprvé o původní akty, je třeba připomenout, že judikatura uznala, že v případě prvotního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků nemá Rada povinnost předem sdělit dotýčné osobě nebo dotýčnému subjektu důvody, které vedou tento orgán k zařazení jména této osoby nebo názvu subjektu na příslušný seznam. U takového opatření musí být totiž již ze samotné jeho povahy dána možnost využít efektu překvapení a musí se uplatnit neprodleně, aby nebyla zmařena jeho účinnost. V takovém případě v zásadě stačí, aby orgán sdělil důvody dotýčné osobě nebo dotýčnému subjektu a přiznal jim právo být vyslechnuty současně s přijetím rozhodnutí nebo okamžitě po něm (rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61).
- 119 Rada na otázku položenou v tomto ohledu na jednání uvedla, že judikatura citovaná v bodě 118 výše se v projednávaném případě nepoužije vzhledem k tomu, že dotčená omezující opatření se týkají omezení přístupu na kapitálový trh Unie obecně, a nikoli individuálních opatření spočívajících ve zmrazení finančních prostředků v úzkém slova smyslu. Rada má podpůrně za to, že i kdyby se tato judikatura v projednávané věci použila, neměla by žádnou povinnost vyslechnout žalobkyni před přijetím původních aktů ani povinnost jí v této fázi sdělovat důkazy, které vůči ní shromáždila.
- 120 Takový výklad nelze přijmout.
- 121 Je totiž třeba připomenout, že základní právo na obhajobu v průběhu řízení, které předchází přijetí omezujícího opatření, vyplývá přímo z čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny (viz bod 111 výše).
- 122 Vzhledem k tomu, že opatření uložená žalobkyni na základě příslušných ustanovení napadených aktů jsou omezujícími opatřeními, která mají, pokud jde o žalobkyni, charakter individuálního rozhodnutí (viz bod 96 výše) a že nebylo prokázáno, že za účelem zajištění účinnosti uvedených opatření bylo potřeba využít efektu překvapení, měla Rada před přijetím napadených aktů sdělit žalobkyni důvody týkající se použití těchto opatření vůči ní.

- 123 Je však třeba připomenout, že odůvodnění, o které Rada v projednávaném případě opírá uložení omezujících opatření vůči žalobkyni, je zahrnuto v příslušných ustanoveních samotných napadených aktů, přičemž spočívá na skutečnosti, že žalobkyně je úvěrová instituce usazená v Rusku, která je ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou.
- 124 Žalobkyně však nevysvětlila, jakým způsobem měla skutečnost, že jí Rada předem nesdělila některé důkazy ze spisu týkající se tohoto odůvodnění, porušit její práva na obhajobu takovým způsobem, že to povede ke zrušení původních aktů.
- 125 Je totiž namístě připomenout, že k tomu, aby porušení práva na obhajobu vedlo ke zrušení aktu, je třeba, aby v případě neexistence takové nesrovnalosti mohlo řízení vést k odlišnému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. září 2014, *Georgias a další v. Rada a Komise*, T-168/12, EU:T:2014:781, bod 106, a ze dne 15. června 2017, *Kiselev v. Rada*, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 153).
- 126 Žalobkyně v projednávaném případě nevysvětlila, jaké jsou argumenty a důkazy, které by mohla uplatnit, kdyby obdržela dotčené dokumenty dříve, ani neprokázala, že tyto argumenty nebo tyto důkazy mohly vést v jejím případě k odlišnému výsledku. Žalobkyně totiž nemůže platně tvrdit, že v okamžiku přijetí původních aktů nevěděla, že je úvěrovou institucí usazenou v Rusku, která je z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou. Kromě toho, ačkoli žalobkyně zpochybnila v rámci svého prvního žalobního důvodu, že splňuje kritéria stanovená v příslušných ustanoveních napadených aktů, nevysvětlila, v čem mohla skutečnost, že jí tato kritéria nebyla předem oznámena, ovlivnit v projednávaném případě její právo na obhajobu. Projednávaný žalobní důvod tak nemůže vést ke zrušení původních aktů.
- 127 Pokud jde zadruhé o následné akty, kterými byla ponechána v platnosti omezující opatření vůči žalobkyni, judikatura upřesnila, že Rada musí v rámci přijímání rozhodnutí, kterým se jméno osoby nebo název subjektu ponechává na seznamu osob nebo subjektů, na které se tato omezující opatření vztahují, respektovat právo této osoby nebo subjektu obdržet předem důkazy shromážděné proti nim a právo být vyslechnuti před přijetím tohoto rozhodnutí, pokud v takovém rozhodnutí Rada přihlíží k novým důkazům, a sice k důkazům, které nebyly uvedeny v původním rozhodnutí o zařazení jejich jména či názvu na tento seznam (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 21. prosince 2011, *Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 63, a ze dne 18. června 2015, *Ipatau v. Rada*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 26 a citovaná judikatura).
- 128 V projednávaném případě jsou přitom kritéria pro ponechání názvu žalobkyně na seznamech přiložených k napadeným aktům uvedena již od počátku v čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí a v čl. 5 odst. 1 písm. a) napadeného nařízení. Právě proto, že žalobkyně je úvěrovou institucí usazenou v Rusku, která byla ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou, byla totiž zapsána do přílohy I napadeného rozhodnutí a přílohy III napadeného nařízení. Tyto skutečnosti byly žalobkyni dobře známy, a nemohou být tedy považovány za nové důkazy ve smyslu výše uvedené judikatury.
- 129 Je třeba připomenout, že pokud byly dotčenému subjektu sděleny dostatečně přesné informace umožňující mu účelně vyjádřit stanovisko k důkazům zohledněným Radou v jeho neprospěch, nezahrnuje zásada dodržování práva na obhajobu povinnost Rady poskytnout z vlastního podnětu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise. Rada je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotčené osoby (viz rozsudek ze dne 14. října 2009, *Bank Melli Iran v. Rada*, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 97 a citovaná judikatura).
- 130 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že Rada tuto povinnost dodržela a na žádost žalobkyně o informace ze dne 22. října 2014 odpověděla dopisem ze dne 9. prosince 2014. Rada v této souvislosti zpřístupnila dokumenty týkající se rozhodnutí o uložení omezujících opatření vůči žalobkyni, které měla k dispozici.

131 Je tedy třeba mít za to, že ke sdělení těchto informací došlo v přiměřené lhůtě a bylo dostačující k tomu, aby umožnilo žalobkyni v dostatečném předstihu se připravit k účinnému uplatnění svých práv, a k tomu, aby její právo na obhajobu bylo dodrženo.

132 Druhou výtku žalobkyně je tudíž třeba zamítnout v plném rozsahu, stejně jako je třeba v plném rozsahu zamítnout i třetí žalobní důvod.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který v podstatě vychází z porušení základních práv žalobkyně, zejména práva na vlastnictví, práva vykonávat hospodářskou činnost a práva na respektování její dobré pověsti

133 Žalobkyně v rámci čtvrtého žalobního důvodu tvrdí, že rozhodnutí Rady přijmout dotčená omezující opatření představuje neodůvodněné a nepřiměřené porušení jejích základních práv, zejména jejího práva na vlastnictví, jejího práva vykonávat hospodářskou činnost a jejího práva na respektování její dobré pověsti, která vyplývají z článků 16 a 17 Listiny a z článku 1 protokolu č. 1 připojeného k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.

134 Žalobkyně má na prvním místě za to, že zařazení jejího názvu na seznamy v napadených aktech je nepřiměřené z hlediska jakéhokoli legitimního cíle. Zahrnutí jejího názvu na seznamy těchto aktů není podle jejího názoru v souladu s legitimním cílem omezujících opatření přijatých s ohledem na činnosti Ruské federace destabilizující situaci na Ukrajině. Nebylo ostatně ani tvrzeno, že přispěla finančními prostředky do procesu vytváření politik nebo k rozhodnutím souvisejícím s těmito činnostmi, ani že v tomto procesu sehraje určitou úlohu. Žalobkyně rovněž tvrdí, že podporuje ukrajinské hospodářství tím, že poskytuje dodatečný kapitál a likviditu svým zákazníkům nacházejícím se na Ukrajině. Napadené akty mají být podle ní vykládány tak, že jejich cílem je vytvořit tlak na činnosti Ruské federace destabilizující situaci na Ukrajině, a nikoliv vytvořit větší tlak na podniky nebo na občany, kteří nejsou se situací na Ukrajině spojeni. Žalobkyně má tedy za to, že k zařazení jmen osob nebo názvů subjektů do napadených aktů by měla být určující vazba těchto osob a subjektů na činnosti ruské vlády na Ukrajině.

135 Na druhém místě žalobkyně tvrdí, že zařazení jejího názvu na seznamy napadených aktů jí způsobuje finanční ztráty a značnou újmu. Poškození její pověsti jí podle jejího tvrzení nejen způsobilo újmu, ale vyvolává rovněž ztrátu důvěry a negativní dopad na celou skupinu a značku.

136 Rada podporovaná Komisí tyto argumenty zpochybňuje.

137 Zprvé je třeba připomenout, že podle článku 16 Listiny platí, že „[s]voboda podnikání se uznává v souladu s právem Unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“.

138 Zadruhé článek 17 odst. 1 Listiny stanoví následující:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

139 Je zajisté pravda, že taková omezující opatření, jako jsou opatření dotčená v projednávané věci, nepochybně omezují práva, kterých žalobkyně požívá podle článků 16 a 17 Listiny (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 22. září 2016, NIOC a další v. Rada, C-595/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:721, bod 50 a citovaná judikatura).

- 140 Nicméně základní práva, jichž se žalobkyně dovolává, nejsou absolutními výsadami a mohou tedy podléhat omezením v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 52 odst. 1 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 121, a ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 195 a citovaná judikatura).
- 141 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 52 odst. 1 Listiny „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných [...] [L]istinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod“ a „[p]ři dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého“.
- 142 Z toho vyplývá, že k tomu, aby omezení výkonu dotčených základních práv bylo v souladu s unijním právem, musí splňovat tři podmínky. Zaprvé omezení musí být stanoveno zákonem. Jinými slovy, dotčené opatření musí mít právní základ. Zadruhé omezení musí sledovat cíl obecného zájmu, který uznává Unie. Zatřetí omezení nesmí být nepřiměřené. Omezení musí být nezbytné a přiměřené sledovanému cíli. A dále nesmí být ohrožena „podstata“, to znamená základ dotčeného práva nebo svobody (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2016, Rotenberg v. Rada, T-720/14, EU:T:2016:689, body 170 až 173 a citovaná judikatura).
- 143 Je přitom třeba konstatovat, že tyto tři podmínky jsou v projednávaném případě splněny.
- 144 V první řadě dotčená omezující opatření jsou „stanovena zákonem“, protože jsou upravena v aktech, které mají mimo jiné obecnou působnost a mají jasný právní základ v unijním právu, a jsou dostatečně odůvodněné (viz body 91 až 107 výše).
- 145 Zadruhé z bodů 1 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z bodu 2 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že cílem těchto aktů je zvýšit náklady na činnosti Ruské federace, které narušují územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a podpořit mírové urovnání krize. Takový cíl zapadá do logiky obecného cíle, kterým je zachovat mír a mezinárodní bezpečnost, v souladu s cíli vnější činnosti Unie, jež jsou uvedeny v článku 21 SEU (rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 115).
- 146 Zatřetí, pokud jde o zásadu proporcionality, je třeba připomenout, že tato zásada, jakožto obecná zásada unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cílů sledovaných dotčenou právní úpravou. Pokud se tak nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2016, Rotenberg v. Rada, T-720/14, EU:T:2016:689, bod 178 a citovaná judikatura).
- 147 Judikatura v tomto ohledu upřesňuje, že co se týče soudního přezkumu dodržování zásady proporcionality, unijnímu zákonodárci je třeba přiznat širokou posuzovací pravomoc v oblastech, které z jeho strany předpokládají rozhodnutí politické, ekonomické a sociální povahy a v jejichž rámci má provést komplexní posouzení. Legalita takového opatření může být zpochybněna pouze zjevnou nepřiměřeností takového opatření s ohledem na cíl, který hodlá příslušný orgán naplňovat (viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 146 a citovaná judikatura).
- 148 Žalobkyně má v první řadě za to, že omezující opatření, která jí byla uložena na základě napadených aktů, neumožňují dosáhnout cíle sledovaného těmito akty, kterým je vytvořit tlak na ruskou vládu tím, že omezí přístup na kapitálové trhy státem vlastněným ruským bankám identifikovaným Radou, jelikož žalobkyně nemá sebemenší úlohu v činnostech Ruské federace destabilizujících situaci na Ukrajině.

- 149 Nicméně okolnost, že žalobkyně nemá sebemenší úlohu v činnostech Ruské federace destabilizujících situaci na Ukrajině, je irrelevantní, neboť omezující opatření jí nebyla uložena z tohoto důvodu, ale proto, že je významnou úvěrovou institucí usazenou v Rusku, která je ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou.
- 150 Je zajisté pravda, že omezující opatření mají z povahy věci účinky, které mají dopad na právo na vlastnictví a na svobodu výkonu výdělečných činností, a způsobují tak újmu stranám, které nenesou žádnou odpovědnost za situaci, která vedla k přijetí sankcí. Takový účinek mají *a fortiori* omezující opatření zacílená na subjekty, jež jsou v nich uvedeny (viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 149 a citovaná judikatura).
- 151 Je však třeba poukázat na to, že významem cílů sledovaných napadenými akty, a sice ochranou územní celistvosti, svrchovanosti a nezávislosti Ukrajiny a podporou mírového urovnání krize v této zemi, které jsou v souladu s cíli vnější činnosti Unie uvedenými v článku 21 SEU součástí obecnějšího cíle, jímž je zachování míru a mezinárodní bezpečnosti, lze ospravedlnit i značné negativní následky pro určité hospodářské subjekty, které nenesou žádnou odpovědnost za situaci, která vedla k přijetí sankcí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, body 149 a 150 a citovaná judikatura).
- 152 Zadruhé v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, existuje rozumný vztah mezi dotčenými omezujícími opatřeními a cílem sledovaným Radou při přijetí těchto opatření. Vzhledem k tomu, že je tímto cílem mimo jiné zvýšit náklady na činnosti Ruské federace, které narušují územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, je přístup spočívající v zacílení opatření na ruské veřejné banky konzistentní s uvedeným cílem a každopádně jej nelze považovat za zjevně nepřiměřený s ohledem na sledovaný cíl (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 147).
- 153 Rada totiž mohla mít legitimně za to, že omezení vstupu žalobkyně na kapitálový trh Unie může přispět k dosažení cíle napadených aktů, jímž je zvýšit náklady na činnosti Ruské federace, které narušují územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a podpořit mírové urovnání krize (viz bod 15 výše). Jelikož žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že po přijetí dotčených omezujících opatření utrpěla ztrátu a průběžně jí vzniká újma, lze z toho usoudit, že dotčená omezující opatření umožňují dosáhnout jejich cíle vzhledem k tomu, že v případě finančních obtíží, je na akcionářích žalobkyně, a v poslední instanci na ruském státu, aby ji sanovali.
- 154 Rada tedy mohla mít legitimně za to, že v zájmu dosažení tohoto cíle je třeba zaměřit se na významné úvěrové instituce nebo instituce pro financování rozvoje usazené v Rusku, které jsou ke dni 1. srpna 2014 z více než 50 % ve veřejném vlastnictví či pod veřejnou kontrolou.
- 155 Zatřetí je třeba uvést, že opatření přijatá Radou v projednávaném případě spočívají v cílených hospodářských sankcích, které nemohou být považovány za úplné přerušení hospodářských a finančních vztahů s třetí zemí, přestože Rada má k tomuto pravomoc na základě článku 215 SFEU.
- 156 Za těchto okolností a mimo jiné vzhledem k postupnému zvyšování intenzity omezujících opatření přijímaných Radou v reakci na krizi na Ukrajině nelze považovat zásah do svobody podnikání a práva na vlastnictví žalobkyně za nepřiměřený (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 150).
- 157 Konečně, co se týče práva na ochranu dobré pověsti, kterého se dovolává žalobkyně, je třeba uvést, že zásah do dobré pověsti osoby, na niž se vztahují omezující opatření, ke kterému dochází na základě odůvodnění těchto opatření, nemůže sám o sobě představovat nepřiměřený zásah do práva na vlastnictví a do svobody podnikání této osoby. Vzhledem k nedostatku upřesnění vazby mezi zásahy do její dobré pověsti, ke kterým mělo dle tvrzení žalobkyně dojít, a výše uvedenými případy porušování základních práv, které jsou předmětem projednávaného žalobního důvodu, je tak tento

argument irelevantní. Dále a v každém případě je třeba připomenout, že právo na ochranu dobré pověsti není podle ustálené judikatury, stejně jako právo na vlastnictví a svobodu podnikání, absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Významem cílů sledovaných dotčenými omezujícími opatřeními tak mohou být odůvodněny i značné negativní důsledky pro pověst dotčených osob nebo subjektů (viz rozsudek ze dne 30. června 2016, *Al Matri v. Rada*, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 167 a 168 a citovaná judikatura).

158 S ohledem na výše rozvedené úvahy je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

K námitce protiprávnosti článku 1 napadeného rozhodnutí a článku 5 napadeného nařízení

159 Žalobkyně se domáhá, aby Tribunál na základě článku 277 SFEU rozhodl o protiprávnosti článku 1 napadeného rozhodnutí a článku 5 napadeného nařízení.

160 Žalobkyně tvrdí, že Rada může v dotčených opatřeních stanovit pouze přiměřená a vhodná kritéria pro označení subjektů. Žalobkyně má za to, že Rada v projednávané věci neprokázala, jakým způsobem je odůvodněno uložení zákazů týkajících se převoditelných cenných papírů a nástrojů peněžního trhu institucím, které jsou uvedeny v napadených aktech, s ohledem na cíle sledované těmito akty, ani neprokázala, v čem je uložení uvedených zákazů přiměřené pro dosažení těchto cílů.

161 Rada podporovaná Komisí má za to, že námitka protiprávnosti musí být prohlášena za nepřipustnou, nebo v každém případě za neopodstatněnou.

162 Je třeba poznamenat, že argumenty uplatněné na podporu takového důvodu, vycházející z nevhodnosti a nepřiměřenosti dotčených omezujících opatření, jsou totožné nebo se ve velké míře překrývají s argumenty, které již byly zkoumány v rámci čtvrtého žalobního důvodu výše.

163 Aniž je tedy nutné zkoumat přípustnost tohoto důvodu, je třeba odkázat na úvahy uvedené v bodech 146 až 157 výše a námitku protiprávnosti, kterou žalobkyně uplatnila, je třeba ze stejných důvodů zamítnout.

164 Námitka protiprávnosti tedy musí být zamítnuta, stejně jako žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu, aniž je třeba rozhodovat o přípustnosti návrhových žádání znějících na úpravu žaloby.

K nákladům řízení

165 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

166 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

- 2) **Sberbank of Russia OAO ponese vedle vlastních nákladů řízení náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Berardis

Spielmann

Csehi

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. září 2018.

Podpisy.